

Bloei in het Amstelpark

Redactie: Frans Heddema, m.m.v. Margreet van Leeuwen-Boomkamp (afdeling Beplantingen gemeente Amsterdam) en J. Landwehr (hoofd Amstelveense plantsoenendienst). Tekening: Henk Zegeling.

Het is de hoogste tijd voor het Dahliarama in het Amstelpark. Niet omdat de dahli's in bloei staan (hoe komt

u daar nou bij?) maar wel omdat er nu bollen staan te bloeien op een manier en in een omgeving die een eervolle vermelding verdienen. Een andere reden om naar dat dahliarama te gaan is de tocht door het Amstelpark er naar toe. Gewoon kijken, snuiven en lopen. Geen gewichtigdoenerij over viertandige en drietandige blaadjes of over fabels en sagen rondom bloemennamen. Wat hindert het als je na de wandeling op een vraag van huisgenoten wat er te zien viel, je alleen maar verheerlijkt kan zeggen: Nou, gewoon, groene dingen en mooie bloemen.

Voor degenen die wat houvast op zo'n tocht willen hebben is het volgende bestemd: Loop via de hoofdingang aan de Europaboulevard naar het kassencomplex, daarna links af. Een goed stekkie zo onder de populieren. En je valt van het ene uiterste in het andere: de rijen grillige duivelwandelstokken, de Japanse tuin aan het water met de kronkelwilgjes en de Park Galerie, waar tijdens de Floriade de Belgische inzending stond en waar de zuiderburen een leuk visitekaartje hebben achtergelaten in de vorm van gesnoeide plataantjes. Bij het bord „Land in Wording” rechtsaf, onder de pergola met kamperfoelie. Daar zie je wat er in een stuk veen gebeurt wanneer je de natuur zijn gang laat gaan. Fluitekruid en brandnetels bevechten elkaar op de hogere gedeelten.

Nuttig spul, die brandnetels, niet alleen vanwege de vitaminerijke brandnetelsoep maar omdat je er vogels mee kan weghouden van een pas ingezaaid veld. Zet daartoe op de vier hoeken een stok waaraan van boven een forse bos brandnetels zit.

Loop nu langs het hakselpad Bij de vijver vallen de flamingo's op. En het paadje waarover je loopt is echt zo'n „je verkneuterpad”. Fijn smal, en goed beschut. Rechts ligt

japanse tuin-amstelpark

het bereklauweiland. Die reuzenklaauwen hebben het moeilijk, want hoe vreemd het ook

klinkt, ze zijn het aan het verliezen van het fluitekruid.

Met de vijver zelf is het lange tijd tobben geweest. Hij groeide dicht. Toen liet men er twee zwarthalszwanen van stapel lopen en ziedaar, het is al water wat er blinkt.

Na het klimmetje, rechtsaf het smalle paadje in dat over een houten brug loopt. Links af en dan zie je rechts een stuk land waarbij een bord vermeldt dat hier een tuin van Louis Le Roy ontstaat. Tja, wat moet je daar van zeggen: knoesten hout, takken, brandnetels alles op een troeperige manier doorelkaar, en in niets gelijkend op al het fraais dat volgens Le Roy in zo'n „natuur-doe-het-zelf-tuin” te voorschijn komt. Als je goed kijkt zie je wel leuke dingen die vanuit het park zijn komen aanwaaien: vergeet me nietjes, lawinelelies en de hoge gele smede, een scherm-bloem waar je goede verfstof voor wol uitkrijgt. Maar als

flamingo's

je dat stuk Le Roy ziet, vraag je je toch af of het wel allemaal goed gaat en of het er

zwarthalszwaan

niet gaat stikken van de paddestoelen vanwege het rottende hout. Tegenover dit brok woestheid liggen de keurige schooltuintjes. Een scherper contrast is nauwelijks denkbaar. Na een stukje lopen weer rechtsaf, richting Dahliarama. Goed ruiken om die zoete geur van de gele brem op te vangen.

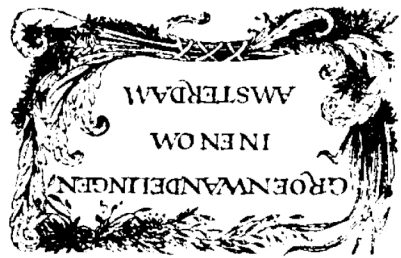
Lopend langs de Bedreigde Flora zie je links het dahliagebied. Een knallend parkstuk met bonken blauwe druifjes, witte blauwe druifjes, tulpen en hyacinten. Paars, rood, geel alles glinstert je tegemoet. Zelfs voor iemand die bollen associeert met bah valt hier veel te genieten. Kom na de kleurenwandeling bij het uitgangspunt terug en loop in de richting van het spoorlijntje waar het wemelt van de sierappels.

De prunus met de hangende takken is in staat tuinbouwleerlingen de riebels te bezorgen vanwege zijn naam: prunus serrulata „kiku shidare Zakura.” Ach, wat moet je hier nog meer zeggen? Dat het uitzicht op de Amstel zo gaaf is en dat je bij de Amstelmolen elk kwartier bus met Japanners ziet stoppen? Doorlopen maar, langs de Rododendronvallei. Daar moet en zal u in moeten gaan. Inspraak is hier niet mogelijk. Niet omdat de rodo's bloeien, hoewel Susan zich al opmaakt, maar omdat in die vallei een stuk natuur ligt zo mooi, zo imponerend, dat je er of heel stil van wordt of je allerlei krachttermen doet slaken. Mooi schijnt ook nog mooi aan te trekken. Hoe is het anders te verklaren dat juist hier de vorige week aangekomen nachtegaal uitbundig zingt.

Verlaat deze vallei der valleien op een punt waardoor je weer op de wandelweg komt. Op de tocht naar de uitgang kom je nog een duinlandschap tegen, een coniferenhoek en een snijbloementuin.

Met dit alles ben je een uur zoet, maar het zal u duidelijk zijn dat de tocht onbeperkt uitgebreid kan worden. Het park is bereikbaar met bus 8 vanaf het Amstelstation, of met tram 4 tot aan de Rai en dan verder met bus 8. Vanuit Haarlem rijden vanaf de Tempelierstraat de Centraal Nederlandbussen 41 en 42 naar de Amstelpark-ingang.

En tussen haakjes: eind van de maand staat de rododendronvallei in bloei. Dat betekent, hoe dan ook: Op naar het Amstelpark.

fluitekruid